

Sygn. akt VU 6486/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant p.o. stażysty Renata Kabzińska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

z dnia 27 października 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje wnioskodawcy K. N. prawo do emerytury z dniem (...) roku.

Sygn. akt V U 6486/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy K. N. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od decyzji powyższej wnioskodawca odwołał się w dniu 13 listopada 2014 roku. Wniósł o przyznanie żądanego prawa z uwagi na to, że pracował w warunkach szkodliwych jako spawacz w okresie od 2 maja 1979 roku do 13 października 1979 roku w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w G..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że za ten okres wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a ponadto w świadectwie pracy z dnia 13 października 1979 roku pracodawca wskazał stanowisko ślusarz-spawacz, które nie jest wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił, co następuje:

K. N., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 10 października 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wnioski o emeryturę k. 1-3 w aktach ZUS)

K. N. legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze 26 lat 11 miesięcy i 26 dni, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: decyzja z dnia 27 października 2014 r. k. 32 akt ZUS)

Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi łącznie 14 lat 10 miesięcy i 5 dni i jest to okres zatrudnienia od 19 października 1979 roku do 4 grudnia 1994 roku w (...). Okres ten został pomniejszony o okresy zasiłkowe:

- od 16 grudnia 1991 roku do 27 grudnia 1991 roku,
- od 21 października 1993 roku do 23 października 1993 roku,
- od 2 listopada 1993 roku do 7 lutego 1994 roku,
- 31 marca 1994 roku do 9 kwietnia 1994 roku,
- 11 kwietnia 1994 roku do 15 kwietnia 1994 roku,
- 24 czerwca 1994 roku,
- 15 września 1994 roku do 16 września 1994 roku – łącznie 4 miesiące i 9 dni.

(dowód: decyzja z dnia 27 października 2014 r. k. 32 akt ZUS, odpowiedź na odwołanie k. 7-8, pismo organu rentowego k. 13)

Do stażu pracy w warunkach szczególnych Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w G. od 2 maja 1979 roku do dnia 13 października 1979 roku na stanowisku ślusarz-spawacz.

(dowód: decyzja z dnia 27 października 2014 r. k. 32 akt ZUS, odpowiedź na odwołanie k. 7-8)

W okresie od 2 maja 1979 roku do dnia 13 października 1979 roku K. N. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w G..

W wystawionym w dniu 13 października 1979 roku świadectwie pracy wskazano, że w okresie zatrudnienia pracował jako ślusarz-spawacz.

(dowód: świadectwo pracy k. 11 w aktach kapitałowych)

Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) w G. zajmowało się produkcją masztów i koron oświetleniowych z blachy, które montowane były przy ulicach. Pracę w tym przedsiębiorstwie pracownicy wykonywali w brygadach, w skład których wchodził oprócz brygadzysty także spawacze i ślusarze. Wnioskodawca pracował w jednej z takich brygad kierowanej przez W. W.. Wnioskodawca w tej brygadzie tylko i wyłącznie spawał gazowo oraz ciał palnikiem acetylenotlenowym blachę, z której robione były maszty oświetleniowe. K. N. prac ślusarskich nie wykonywał. W brygadzie byli inni pracownicy, którzy takie prace wykonywali.

(dowód: zeznania świadka T. S. (1) protokół rozprawy z dnia 2 lutego 2015 roku nagranie od minuty 4.01 do minuty 9.10, zeznania świadka W. W. protokół rozprawy z dnia 2 lutego 2015 roku nagranie od minuty 9.30 do minuty 11.32, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 2 lutego 2015 roku nagranie od minuty 12.05 do minuty 15.50)

K. N. uprawnienia spawalnicze uzyskał w dniu 18 lipca 1974 roku.

(dowód: kserokopia książeczki spawacza nr (...))

Wnioskodawcy nie zostało wystawione przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) w G. świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje :

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że K. N. takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od 2 maja 1979 roku do 13 października 1979 roku w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w G. był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Stało się tak dlatego, że z dokumentów osobowych skarżącego z Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) w G. w postaci przede wszystkim, umów o pracę z dnia 2 maja 1979 roku wynika, że został zatrudniony na stanowisku elektromontera-ślusarza, natomiast z umowy o pracę z dnia 15 maja 1979 roku, karty obiegowej przyjęcia do pracy, karty obiegowej zwolnienia i wreszcie świadectwa pracy z dnia 13 października 1979 roku wynika, że był zatrudniony na stanowisku ślusarz-spawacz.

Wobec powyższego to na wnioskodawcy spoczywał ciężar wykazania, że wykonywał prace w szczególnych warunkach w zakwestionowanych przez organ rentowy okresie zatrudnienia i temu obowiązkowi sprostał.

Wnioskodawca w okresie od dnia 2 maja 1979 roku do 13 października 1979 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w G.. Przedsiębiorstwo zajmowało się produkcją masztów oświetleniowych montowanych przy ulicach.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe w postaci zeznań świadków T. S. (2) i W. W. – osób, które razem z wnioskodawcą pracowały oraz przesłuchania wnioskodawcy – nie kwestionowanych przez organ rentowy – jak i ze zgromadzonych w aktach osobowych dokumentów wynika, że wnioskodawca, posiadający uprawnienia spawalnicze od 1974 roku w całym okresie zatrudnienia pracował jako spawacz. Do stałych obowiązków wnioskodawcy zatrudnionego w (...) w G. należało spawanie gazowe i cięcie palnikiem acetylenotlenowym blachy, z której wykonywane były maszty oświetleniowe. Należy zaznaczyć, że świadek T. S. (1) sam pracował jako ślusarz-spawacz i zeznał, że wnioskodawca prac ślusarskich nie wykonywał, w przeciwieństwie do niego. Z kolei W. W. był bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy i pracował jako ślusarz-spawacz. Również ten świadek kategorycznie zeznał, że wnioskodawca nie wykonywał prac ślusarskich, gdyż te były wykonywane przez innych pracowników – ślusarzy w tym m.in. przez niego.

Mimo zatem zastosowanego przez zakład pracy nazewnictwa stanowiska pracy wnioskodawcy ślusarz spawacz, wnioskodawca cały czas zajmował się wyłącznie pracami spawalniczymi.

Świadkowie potwierdzili zeznania wnioskodawcy co do stałego charakteru jego pracy jako spawacza gazowego, a z dokumentów wynika, że praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z tych względów Sąd uznał, że praca wnioskodawcy w okresie od dnia 2 maja 1979 roku do 13 października 1979 roku przy spawaniu gazowym blachy masztów oświetleniowych i wycinaniu blach palnikiem acetylenotlenowym była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach zgodnie w wykazem A. Zatrudnienie przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym jest bowiem wymienione wykazie A, Dziale XIV, poz. 12, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i podlega uwzględnieniu jako praca w warunkach szczególnych na cele emerytalno – rentowe.

Wnioskodawca udowodnił, że w okresie od dnia 2 maja 1979 roku do 13 października 1979 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Wnioskodawca po zaliczeniu spornego okresu pracy wykazał, iż w szczególnych warunkach pracował przez okres przekraczający 15 lat.

Oceny tej nie zmienia okoliczność nie wystawienia przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...) w G. wnioskodawcy świadectwa pracy w szczególnych warunkach za sporny okres czasu. Skoro przeprowadzone w sprawie dowody wykazały, że wnioskodawca taką pracę rzeczywiście świadczył, brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach, nie może go pozbawiać prawa do emerytury, jak chce organ rentowy. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej podnoszono- nie jest bowiem wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach, co wnioskodawca wykazał w niniejszym postępowaniu.

Po zaliczeniu do już uznanego przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze **14 lat, 10 miesięcy i 5 dni** okresu od dnia 2 maja 1979 roku do 13 października 1979 roku (ponad 5 miesięcy) wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Na marginesie należy podnieść, że organ rentowy niezasadnie odliczył wnioskodawcy z okresu pracy w szczególnych warunkach przypadające w trakcie wykonywania tej pracy po 14 listopada 1991r. okresy niewykonywania pracy, za które wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego **w wymiarze łącznym 4 miesięcy i 9 dni.**

Podstawą prawną przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury jest bowiem art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury pod warunkiem spełnienia przesłanek do jej nabycia, za wyjątkiem wieku emerytalnego, w dniu 1 stycznia 1999r. Oznacza to, że do obliczenia stażu pracy w warunkach szczególnych stosuje się przepisy obowiązujące w dacie 1 stycznia 1999r. , co wprost wynika z treści art. 184 ustęp 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl bowiem tego przepisu ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura, jeżeli **w dniu 1 stycznia 1999r.** osiągnęli okres zatrudnienia

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze **wymaganym w przepisach dotychczasowych** do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn. O tym jakie okresy pracy zalicza się do pracy w szczególnych warunkach stanowi art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Brzmienie tego przepisu zmieniło się w dniu 1 lipca 2004r. Wówczas do art. 32 ustawy został dodany ustęp 1a, zgodnie z którym przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się:

- okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,
- okresów, w których na mocy szczególnych przepisów pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy, z wyjątkiem okresu urlopu wypoczynkowego.

Zmiana brzmienia art. 32 ustawy z dnia 1 lipca 2004r. nie dotyczy jednak sposobu obliczania stażu pracy osób ubiegających się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy. W stosunku bowiem do tych osób staż pracy w szczególnych warunkach ustala się na dzień 1 stycznia 1999r według przepisów dotychczasowych., a zatem w ich brzmieniu w dniu 1 stycznia 1999r. W tej dacie art. 32 ustawy nie zawierał zapisu o nie uwzględnianiu do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z tych względów okresy niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego przypadające w trakcie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub charakterze, podlegają zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonym ubiegającym się o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy także, gdy przypadają one po dniu 14 listopada 1991r.

Wzajemny stosunek art. 184 i 32 ust 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS był wielokrotnie badany przez Sąd Najwyższy, który orzekł że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999r. okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach określonego w art. 184 ustawy wyklucza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a ustawy. Sąd Najwyższy uznał, że sytuacja osób wymienionych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega właśnie na spełnieniu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. Uwzględniając, że ochrona ekspektatywy może wynikać z jej istoty, lecz także zyskiwać wzmocnienie w prawie, Sąd Najwyższy stwierdził, że funkcję takiego wzmocnienia spełnił art. 184 ustawy wobec pozostających w toku stosunków nabywania prawa do emerytury z tytułu wykonywania zatrudnienia w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999r. W przepisie tym ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarował ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym; przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia. Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art. 184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Pogląd ten – zdaniem Sądu Najwyższego - wzmacnia treść art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej, odsyłająca w zakresie warunków emerytalnych do przepisów dotychczasowych (obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1999 r.) (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 313/09, OSNP 2011, nr 19-20 poz. 260, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011r., I UK 12/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012r., I UK 367/11).

Reasumując należy stwierdzić, że wnioskodawca spełnił wszystkie wymagane przepisami rozporządzenia warunki do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, to jest: ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł 25 lat, wykazał ponad 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach,

nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wobec powyższego należy stwierdzić, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem(...)roku tj. z pierwszym dniem miesiąca w którym zgłosił wniosek o emeryturę.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.